

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 981/2016
29.09.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Лазар Писаревић, адвокат из ..., против туженог ББ у реструктурирању, из ..., ради поништаја решења и исплате, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3994/14 од 04.11.2015. године, у седници одржаној 29.09.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3994/14 од 04.11.2015. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3929/10 од 14.06.2011. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи, као незаконито, решење туженог број 255 од 14.06.2007. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду бр. 1554/05, због престанка потребе за обављање послова од стране тужиоца, те да се тужени обавезе да тужиоцу на име накнаде штете због неисплаћених зарада за период од 15.06.2007. године до 31.01.2010. године, исплати износ од 30.802,44 динара, односно укупно 970.276,856 динара са законском затезном каматом у износима и роковима доспелости ближе описаном у овом ставу изреке. Другим ставом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да уплати доприносе за тужиоца за период од 15.06.2007. године до 31.12.2009. године у укупном износу од 107.068,99 динара са каматом. Трећим ставом изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка, а четвртим ставом изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3994/14 од 04.11.2015. године, жалба тужиоца је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду применом члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04, 111/09), а који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју овај суд као ревизијски пази по службеној дужности, а ни повреде поступка пред другостепеним судом на коју се указује у ревизији, јер је исти суд оценио све битне наводе жалбе тужиоца и за своју одлуку дао довољне и јасне разлоге.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на пословима возача ватрогасног возила а по уговору о раду 23.11.2005. године. Тужилац и тужени су закључили Споразум о регулисању међусобних права и обавеза по основу рада дана 14.06.2007. године, између осталог у погледу исплате новчане накнаде – отпремнине, а истог дана тужиоцу је отказан уговор о раду оспореним решењем, услед технолошких, економских и организационих промена код туженог, како је то назначено и у наведеном споразуму, све применом члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду. Наиме, доношењем Правилника о систематизацији радних места код туженог дошло је до смањења броја извршилаца на радном месту возача ватрогасног возила на коме је тужилац радио, па је применом критеријума за одређивање вишка запослених од 28.08.2006. године и поменутог Правилника, извршено бодовање након чега је тужилац имао најмањи број бодова. Оцену рада тужиоца и бодовање извршио је непосредни руководиолац одељења противпожарне заштите, командир ватрогасне јединице и координатор за безбедност. У поступку је даље утврђено да је запослени ВВ био у радном односу када је тужиоцу отказан уговор о раду по наведеном основу и то на пословима вође смене, те да поменуто лице никада није радило нити је било распоређено на радно место возача ватрогасног возила, које послове је обављао тужилац.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, побијаном пресудом је одбијен тужбени захтев тужиоца за поништај оспореног решења и исплату накнаде штете у висини исплаћених зарада у траженом периоду, са оценом судова да је поступак отказа по наведеном основу спроведен у складу са законским и општим актима туженог.

Разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани.

Одредбом члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05, 61/05) прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на рад и

способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла. Одредбом члана 182. истог закона прописано је да ако откаже уговор о раду запосленом по напред наведеном основу, послодавац не може на истим пословима да запосли друго лице у року од шест месеци, а уколико настане потреба за обављањем истих послова, предност за закључивање уговора о раду има запослени коме је престао радни однос. Одредбом члана 48. став 1. Колективног уговора туженог, прописано је да послодавац услед технолошких, економских и организационих промена, може запосленог прогласити вишком и отказати му уговор о раду у складу са Програмом решавања вишка запослених, а одредбом члана 49. да је дужан да пре отказа уговора о раду запосленом исплати отпремнину на начин и у висини како је то предвиђено овим уговором.

Имајући у виду утврђено чињенично стање у контексту наведених материјалноправних одредби, правилан је закључак нижестепених судова да је оспорено решење којим је тужиоцу отказан уговор о раду донето у складу са законом и општим актима туженог. Наиме, код туженог је дошло до смањења броја извршилаца и обима посла на радном месту возача ватрогасног возила, које послове је тужилац обављао, па је тужени правилно применио критеријуме за одређивање вишка запослених од 28.06.2006. године, исказани кроз оцену резултата рада а односе се на самосталност у раду, стручност у послу, квалитет у раду, креативност, мотивисаност, радна и технолошка дисциплина, однос према другима и тимски рад и однос према средствима рада. С обзиром да је након примене ових критеријума тужилац имао најмањи број бодова, да су оцену резултата рада дали непосредни руководиоци тужиоца, односно запослени којима је то у опису посла, да је период оцењивања обухватио више година уназад, не могу се прихватити као основаним наводи ревизије тужиоца да му је уговор о раду по наведеном основу отказан из шиканозних разлога, нити је тужилац у току поступка који је претходио доношењу побијане пресуде, те наводе доказао. Супротно наводима ревизије, приликом извршеног оцењивања и утврђивања резултата рада тужиоца, морала се узети у обзир чињеница да је тужилац у претходном периоду био дисциплински кажњаван, јер је и то једна од чињеница која указује на радну дисциплину тужиоца и његов однос према средствима рада, независно од тога што поводом догађаја на који се указује у ревизији и због чега је он дисциплински кажњаван, није донета правноснажна кривична пресуда.

Из наведених разлога, с обзиром да се осталим наводима ревизије оспорава утврђено чињенично стање, што не може бити ревизијски разлог према одредби члана 398. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је применом члана 405. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић